

NAGY-TÓTH NIKOLETT ÁGNES

50 évvel ezelőtt megtaláltam az élethivatásomat – Interjú Prof. Dr. Blaskó Béla ny. r. vezérőrnagy, egyetemi tanár, professor emeritusszal, a Rendőrtiszti Főiskola 1997–2005 között regnáló főigazgatójával

Prof. Dr. Blaskó Béla rendőr vezérőrnagy 50 évvel ezelőtt szerelt fel a rendőrség állományába a Budapesti Rendőr-főkapitányság Mosonyi utcai lakatanyájában gépkocsizó rendőrjárőrként. 42 éve oktatja a büntetőjogot a Rendészettudományi Karon és a jogelőd Rendőrtiszti Főiskolán, ahol főigazgatóként, oktatási dékánhelyettesként, tanszék- és intézetvezetőként is tevékenykedett. A hallgatói tehetséggondozást mindig is fontosnak tartotta, a kezdeményezésére jött létre a Szent György Szakkollégium az intézményben. Kiemelkedő oktatói munkája elismeréseként 2015-ben a Rendészettudományi Kar, majd 2016-ban az Egyetem kiváló oktatója lett. 2018-óta Szent-Györgyi Albert-díjas egyetemi tanár. Tagja volt az új, 2017. évi büntetőeljárás törvény megalkotására létrehozott öt fős kodifikációs szakértői bizottságnak. A hallgatókkal, a rendőrökkel és a tanárokkal szemben támasztott elvárásait is megosztotta a honlap olvasóival, és elmondta azt is, hogy milyenek látja magát egy évtized múlva.

Hogyan lesz egy repülőgépész technikusból rendőr?

Az Eötvös Loránd Gépipari Technikum légiközlekedés gépészeti szakán szereztem technikus oklevelet, itt is érettségiztem. A repülőgépész technikus képező vizsga letétele után az osztályunk három munkahelyen kezdett el dolgozni: a tököli repülőgépgyárban, a tököli repülőtéren állomásozó szovjet vadászpilóta ezred magyarországi javítóbázisán, a budaörsi repülőtéren, amely a mezőgazdasági repülés honi központja volt, valamint a MALÉV-nél, ahová én is kerültem. A kötelező két év sorkatonai szolgálatból az itt dolgozó fiataloknak csupán három hónapot kellett letölteniük.

Nagy-Tóth Nikolett Ágnes: 50 évvel ezelőtt megtaláltam az élethivatásomat – Interjú Prof. Dr. Blaskó Béla ny. r. vezérőrnagy, egyetemi tanár, professor emeritusszal, a Rendőrtiszti Főiskola 1997–2005 között regnáló főigazgatójával

Három hónap után felmondással megszüntettem a munkaviszonyomat, ugyanis azt az ígéretet, amit nekünk, ott kezdő fiataloknak tettek – nevezetesen, hogy kiküldenek az akkor hazánkba érkező TU-134/A típusú repülőgép féléves kijevi „típustanfolyamára” – nem teljesítették. Itthon maradtam, és nem sokkal később bevonultam két évre sorkatonának. Mikor leszereltem, megnősültem, és először a SZIM Esztergagépgyárában, majd az ÉLGÉP-nél gépésztanulószerűen dolgoztam. 1972-ben megjelent egy újsághirdetés, hogy a BRFK rendőr tiszthelyetteseket keres felvételre 2 800 forint kezdő fizetéssel. Öt éven belül lakáshoz juthattam, és továbbtanulási lehetőséget biztosítottak. Nagyjából annyit tudtam a rendőrségről, mint egy átlagember. Vagyis kerüljük el messzire, mert nem sok jó származhat abból, ha a rendőrséggel kapcsolatba kerül valaki. Végül is győzött a „hivatástudatom”, melynek kialakulásában a döntő szerepet akkor még a magas fizetés és a lakáshoz jutás belátható időn belüli ígérete játszotta. Természetesen a rendőri hivatásról alkotott képem, a rendőri hivatáshoz való kötődésem idővel jelentős változáson ment át. Kereken 40 évet töltöttem a rendőrség hivatásos állományában, talán ez is érzékelteti, hogy azon szerencsés emberek közé tartozom, akik megtalálták élethivatásukat.

16 éves korától megközelítőleg hány alkalommal vezetett repülőgépet?

57 éve vezetek repülőgépet. Rövidebb megszakításokkal ugyan, de mindig a repülés, a repülőtér közelében éltem az életemet. Kezdetben motor nélküli (vitorlázó) repülőgépekkel repültem, majd később motoros gépekkel. Elég sok leszállásom volt (hiszen aki felszáll, az előbb utóbb le is), a pontos adatokhoz elő kellene vennem a repülési naplóimat, illetve a log book-okat, és akkor tudnám kiszámolni.

A repülőgép vezetése mennyi időt tölt ki az életében?

Elégge ügyelnem kell arra, hogy se a családi, baráti, se a munkaköri kötelezettségeimet ne hanyagoljam el. A repülés a kedvenc szabadidős elfoglaltságom, szeretnék minél több időt a repülőtéren tölteni. Szerencsére az

időjárás sokszor nem megfelelő, és így talán annyira nem bánkódom, hogy nem repülhetek.

Magánpilótaként végzi ezt a tevékenységet. Ez mit jelent egészen pontosan?

A rendszerváltást követően a repülésben is sok minden megváltozott. A korábbi szakszolgálati engedélyeket részben megfeleltették, részben új szabályoknak kellett megfelelni. Jelenleg PPL licenc-em van. Ez azt jelenti, hogy kereskedelmi repülést nem folytathatok, azonban utassal repülhetek. Örömmel tölt el, hogy a baráti, ismerősi, munkatársi körömből nagyon sok emberrel szállhattam fel, és ha megfelelő az időjárás, remélem, még sokakkal és sokáig élvezhetem a kismotoros repülés nyújtotta örömeit.

Mielőtt oktató munkájáról beszélünk, kérem, röviden szóljon társadalmi, tudományos, szakmai közéleti tevékenységéről.

Mint minden oktatónak, így nem kis időt kell nekem is fordítani a tudományos, illetve a tudományszervező tevékenységre. Több hazai tudományos társaság, illetve egyesület munkájában is részt veszek. Ezek sorából most csak a következőket szeretném kiemelni. Megalakulásától főtitkára vagyok a Magyar Büntetőjogi Társaságnak, valamint elnökhelyettese, egyben a Bűnügyi Tagozat elnöke is a Magyar Rendészettudományi Társaságnak. Tanácskozási jogú külső tagként közreműködök a győri Jogi Kar Deák Ferenc Doktori Iskolájában, illetve témavezető és oktató vagyok a debreceni Jogi Kar Marton Géza Doktori Iskolájában. Egyetemünkön tagja vagyok a Habilitációs és Doktori Tanácsnak, illetve törzstagja, témavezetője és oktatója az RTK TDT-nek. Megtiszteltetésnek tartom, hogy az NKE megalakulásától elnökként közreműködhetek egyetemünk Hallgatói Jogorvoslati Bizottságában, valamint a Felvételi Jogorvoslati Bizottságban. Mindemellett elnökként próbálok kivenni a részem az RTK Professzori Szalonjának munkájában. Mint egyetemi tanárnak – úgy érzem – kötelességem eleget tenni azoknak a (nem csak anya egyetemünkről, hanem a honi jogi karokról is érkező) megtisztelő felkéréseknek, melyek doktori védések bizottságai-ban, illetve habilitációban való közreműködésről szólnak.

Több mint négy évtizede – ma már, mint professor emeritus – oktatja a büntetőjogot. Az oktatási módszerek sokat változtak az idők folyamán?

Magamon is észreveszem, hogy igen, de különösen a fiatal büntetőjogász generáción látom, hogy van változás. Jelentős mértékben változtak az oktatás technikai feltételei is és az oktatók attitűdje is, igazodva az újabb és újabb beérkező fiatalok életszemléletéhez, világlátásához. Az itt végző tiszteknek be kell illeszkedniük egy sajátos szervezeti kultúrába, és ezt a középiskolában nem sajátíthatják el. Érthető módon a civil felsőoktatástól eltérő oktatási módszereknek – persze a kor színvonalának megfelelően – továbbra is helye van a karunkon.

Jelenlegi társadalmi és szakmai megbízásaim mellett legkedvesebb szakmai tevékenységemnek hódolhatok. Ez pedig röviden: a korszerű, állandóan megújuló, új és újabb tudományos eredményekkel bővülő, gyakorlatorientált ismeretátadás az ifjabb, felnövekvő, utánunk következő generációknak. 1988-ban kaptam első vezetői megbízásomat, az RTF akkori büntetőjog szakcsoportjának vezetőjévé neveztek ki. Az említett, vezetőként eltöltött évtizedeim során alapvetően mindvégig két, igen egyszerű gondolathoz igyekeztem igazodni, ezeket mindvégig szem előtt tartva irányítani. Az egyik tanítómesterem – néhai Bodgál Zoltán tanár úr – kinevezésemet követő gratulációja alkalmával elhangzott intése volt. Ez pedig így hangzott: „Soha ne felejtse el, bármilyen vezető posztot töltesz be, te csak egy eltávozáson lévő oktató vagy!” És bizony a „többszöri” eltávozásaimról visszatértem a tanszékre, és beálltam ismét a sorba, ugyanúgy, mint amikor 1981-ben tanársegédként megkezdtem oktatói munkámat. A másik szerint: „Amikor felfelé halad veled a lift, köszönj mindenkinek, mert majd lefele is velük találkozol!”

Talán az előbbieket miatt is büszke lehetek arra, hogy a Kari Tanács titkos szavazása alapján 2015-ben elnyertem a „Kar kiváló oktatója” címet, ezzel jogot szerezve arra, hogy 2016-ban induljak a másik (akkor még) három kar kiváló oktató címet szerzett kollégáival együtt az NKE-n évente egy alkalommal, csak egy főnek adható „Az egyetem kiváló oktatója” kitüntető

címért. Nagy örömmel vettem át 2018-ban az emberi erőforrások minisztere által adományozható Szent-Györgyi Albert-díjat is.

Mi a kutatási területe? Miért ezt a témát választotta?

A büntetőjogi bűnösség, illetve a nemi erkölcs elleni bűncselekmények kérdésköre foglalkoztat a leginkább. Mondhatnám, hogy így adódott. Amikor a büntetőjogi szakcsoportba kerültem, láttam, hogy ki mivel foglalkozik, és olyan területen kezdtem el kutatni, amivel más akkor nem foglalkozott. Az idő előre haladtával azért más büntetőjogi, sőt újabban a rendészettudomány körébe tartozó kérdések iránt is érdeklődést tanúsítottam.

A hallgatók elismerése mindig is fontos volt az Ön számára?

Egyértelműen igen a válaszom. Ezzel valószínűleg nem vagyok egyedül. Talán akkor kell a pályát elhagyni, amikor ez már nem fontos egy oktató számára.

Amikor a hallgatója voltam, a gyakorlati példáit nagyon szerettük. Fontosnak tartja a gyakorlatorientált oktatást a mai napig?

Igen. A mi végzőseinknek nincs „próbaidejük”. Rögtön az élet kellős közepébe csöppennek. Sokan azt gondolják, hogy könnyű a jogászoknak, mert majd csak a szakvizsga után lehetnek ügyvédek, bírók, ügyészek. A végzett orvos sem operál azonnal. A mi végzőseink pedig rögtön „operálni” fognak. Csak úgy tudnak helytállni, ha a képzés a lehető leggyakorlatiasabb. Ezzel együtt meg kell kapniuk azt a lehetőséget, hogy azonnal ne dobják őket a mély vízbe.

Mit tudna elmondani az RTK hallgatóiról?

A karra való jelentkezési adatokból látható, hogy van „merítési bázisunk”. A bekerülő hallgatók jó középiskolai eredményekkel érkeznek. Többségük bírja a kemény kiképzést, és eleget tesznek tanulmányi kötelezettségeiknek is. A kart elhagyó fiatalok pedig remélhetőleg rátalálnak majd a hozzájuk illő élethivatásra. Azokra a hallgatóinkra, akik nálunk végeznek, joggal büszkék lehetünk.

Nagy-Tóth Nikolett Ágnes: 50 évvel ezelőtt megtaláltam az élethivatásomat – Interjú Prof. Dr. Blaskó Béla ny. r. vezérőrnagy, egyetemi tanár, professor emeritusszal, a Rendőrtiszti Főiskola 1997–2005 között regnáló főigazgatójával

Milyen a jó tanár?

A hallgató a jó tanártól mindig kérdezhet. Még akkor is, ha azonnal nem tudja a kérdésre megadni a választ.

Mit tanácsol az oktatóinknak?

Az oktatói pálya nem túlfizetett, de így is tartogat sok szépet és persze számos nehézséget. Mikor valamiért elkeserednek, az előbbire koncentrálnak, és soha ne adják fel.

A hallgatói tehetséggondozást mindig is fontosnak tartotta.

Büszkeséggel tölt el, hogy én kezdeményeztem a Szent György Szakkollégium megalapítását, amelynek jelenleg is az elnöke vagyok. A tehetséggondozásnak sok formája létezik. Ide tartozik a TDK-ra felkészülés során végzett oktatói-hallgatói tevékenység, de az is, hogy az átlagnál többet tenni akaró hallgatók megtalálhassák annak lehetőségét, hogy az elképzeléseiket valóra váltsák.

Mit jelent az Ön számára a rendőri hivatás?

Nekem a rendőri hivatás életpályát adott, megtaláltam benne mindent: örömet és persze bánatot egyaránt. Ma az az általános nézet, hogy nyolc-tíz évenként fontos megújulni. Ebben a kérdésben konzervatív vagyok. Szerencsésnek tartom azt az embert, így magamat is, akinek nem kell a foglalkozását változtatni, hanem élethivatásszerűen végezheti a tevékenységét.

Milyen a jó rendőr?

Félig tréfásan mondhatom azt is, hogy úgy viselkedik, ahogyan a szolgálati szabályzat előírja. Valójában ez a mondás azonban nem vicc, nagyon is komolyan kell venni. Legyen meg a fizikai erőnléte, állóképessége, mert ezek nélkül az elméletileg legfelkészültebb rendőr sem állhatja meg a helyét sokáig. A mai viszonyok között elengedhetetlennek tartom, hogy olyan

empatikus készséggel bírjon, ami a legitim erőszak alkalmazásának privilégiumával felruházott, hatósági jogosultságokat érvényesítő rendőrt a polgárok nézőpontjából emberré teszi.

Mire a legbüszkébb a pályája során?

Arra – és ebben a csillagok kedvező állásának, vagy egyszerűen csak a szerencsének is jelentős szerepe volt –, hogy a karon, illetve jogelőd intézményénél a legalacsonyabb beosztástól a legmagasabbig is eljuthattam, és valamennyire sikerült megismernem és remélem, hogy jobba tennem hazánk egyetlen rendvédelmi felsőoktatási intézményét.

Hogyan emlékszik vissza az RTF volt parancsnokaira?

1997-re teljesen egyértelművé vált, hogy amennyiben az RTF továbbra is a magyar felsőoktatási terep része kíván maradni, úgy a már a rendszerváltozás elveihez kötődő szabályozást nyújtó – egyébként már több éve hatályos, akkori – felsőoktatási törvény előírásainak megfelelően kell az intézmény élére vezetőt kinevezni. Az RTF-re korábban nem a felsőoktatásban akkor már elvárható pályázattal és választással, hanem direkt kinevezéssel kerültek a vezetők, illetve parancsnokok. A rendszerváltozás utáni első vezető 1990-ben a boldogult emlékü Kratochwill Ferenc tanár úr – civil ember lévén – mint főigazgató került kinevezésre. Korán elhunyt, és az őt követő hivatásos vezetők – táborként – főiskolai parancsnoki kinevezést nyertek. Dános tábormok úr „ízléstelen” és szerintem (szakmai szempontból) máig teljesen indokolatlan leváltását követően az egyik megyei főkapitányság vezetőjét nevezték ki parancsnoknak. Úgy Kratochwill tanár úr, mint Dános tábormok úr jelentős tudományos háttérrel rendelkezve, tudományos fokozattal bírva kaptak vezetői, parancsnoki kinevezést. A soron következő parancsnok – a magyar felsőoktatásban szokatlan módon – nem rendelkezett tudományos fokozattal. Három parancsnokhelyettessel irányította az intézményt. A négy felsővezetőből Finszter tanár úr, mint tudományos parancsnokhelyettes és én, mint a főiskola parancsnokának oktatási helyettese tevékenykedtem. Az RTF akkreditáció előtt állt, és eléggé komoly problémákkal küszködtünk, főként a fokozatos oktatók

Nagy-Tóth Nikolett Ágnes: 50 évvel ezelőtt megtaláltam az élethivatásomat – Interjú Prof. Dr. Blaskó Béla ny. r. vezérőrnagy, egyetemi tanár, professor emeritusszal, a Rendőrtiszti Főiskola 1997–2005 között regnáló főigazgatójával

számát tekintve. Éles kontraszt bontakozott ki már 1996-ra az ebben az évben a ZMKA-ból egyébként teljesen megérdemelten egyetemi rangra emelt ZMNE és az RTF között. Nem kívánom eltúlozni a dolgot, de vélhetően a BM vezetése is észlelhette, hogy lépni kell, és tovább nem odázható el az intézmény rangjának megfelelő, tudományos fokozattal bíró vezető megválasztása.

Győrök tábornok úr után Ön vezette a második leghosszabb ideig az RTF-et.

1997-ben, a rendszerváltozás óta először pályázatot írtak ki az RTF főigazgatói álláshelyének, nem pedig parancsnoki posztjának a betöltésére. Négy – szakmailag egyébként rendben lévő – pályázat közül az RTF Tanácsa az én pályázatomat fogadta el – meggyőző többségű – titkos szavazással. Nem én voltam a kiszemelt utód. De hát a demokratikus, titkos szavazás már csak ilyen. Mintegy három hónapnyi gondolkodási idő után terjesztett fel kinevezésre a belügyminiszter a miniszterelnökhöz. E három hónap alatt megbízott főigazgatóként tevékenykedtem. Miután elődömet – a pályázati eredmények 1997. május 28-án történő kihirdetését követően – többet nem láttam, az intézmény vezetését tőle formálisan nem volt módomban átvenni, így fordult elő, hogy az 1997 nyarán történt kibocsátón az előljáró belügyminisztert már én kísértem a felsorakozott díszzászlóalj előtt az Oroszlános udvarban. Miután pont nyolc évig voltam az RTF főigazgatója, nekem nyolc kibocsátón kellett volna közreműködnöm, de nem bánom, hogy elődöm jóvoltából kilenc alkalommal kísérhettem előjáróinkat, köztük több alkalommal Pintér Sándor belügyminiszter urat és Orbán Viktor miniszterelnök urat. Komoly erőfeszítéseket kellett tehát tennünk a sikeres akkreditáció elérése érdekében. Máig örömmel tölt el, ha erre a „hősi” időszakra gondolok. A korábbi parancsnokkal együtt – rövid időn belül – meghatározó vezetők vették a kalapjukat. Volt, aki „barátságosan” azzal biztatott, hogy legfeljebb hat hónap után úgyis megbukok. Nem így történt. Az RTF oktatói törzs állománya – néhány kivételtől eltekintve, akikre ugyancsak hálával gondolok – mellém állt. Ugyancsak igen sokat köszönhetek és

örök hálával tartozom az RTF-en akkor helyetteseimként mellém álló Sárkány, Virányi, Lőrincz ezredes (ma már tábornok) uraknak, de Finszter professzor úrnak, valamint Németh Zsolt ezredes úrnak is, hogy élére állhattam egy olyan, előre hozott, sikeres intézményi akkreditációnak, mely eredményeként az RTF 1999-re – dokumentáltan is – elfoglalhatta az öt megillető helyet a magyar felsőoktatási intézmények családjában. Nélkülük és a kollégák jelentős részének önzetlen, sokszor komoly, erőt próbáló, kiváló szakmai munkája nélkül ez nem ment volna.

Hogyan élte meg az egyetemmé válást?

Az NKE megalakulását megelőzően, 2011 tavaszától tagja voltam az egyetem Ideiglenes Szenátusának, majd 2012-től 2020-ig a Szenátusnak. Az NKE 2012. január 1-jei indulását megelőzően a három jogelőd intézmény munkatársaiból alakult bizottságokban folyt az előkészület a gördülékeny átállás biztosítására, ahol a Máté professzor úr által irányított Tudományos Bizottságban vehettem részt, komoly tapasztalatokkal gyarapodva. Erre szükségem is volt, hiszen nyolc év után, 2005 nyarán adtam át az RTF főigazgatói székét Sárkány professzor úrnak. 2012-ig ugyan tanszékvezetőként tevékenykedtem, de hét év kihagyás után ismét magasabb vezetői szintre lépve vállaltam megbízást az RTK oktatási dékánhelyetteseként, továbbá a Bűnügyi Tudományok Intézetének vezetőjeként, megmaradva ugyanakkor a Büntetőjogi Tanszék vezetőjének. Vezetői megbízásaim – a felsőoktatásban vezetői poszt betöltésére engedélyezett 65. életévem betöltésével – megszűntek. 2020-tól pedig már az NKE professor emeritusa vagyok. Kissé tréfásan: úgy mentem nyugdíjba, hogy „nem mentem nyugdíjba”, hiszen ugyanúgy végzem oktatói munkámat, illetve tartom évfolyamelőadásaimat, mint korábban. Nyugodt szívvel adtam át több, mint két évtizeden át vezetett tanszékem irányítását utódomnak, a jelentős szakmai és tudományos reputációval rendelkező Polt Péter úrnak, aki ugyanannak a büntetőjogi iskolának a kiváló művelője, melyben magam is nevelkedtem. Nem lenne teljes a kép, ha nem említeném meg, hogy a debreceni tanszékemen vezetőként eltöltött egy évtized után, annak a kollégámnak adhattam át a tanszék irányítását, akit tanársegédként én választhattam magam

Nagy-Tóth Nikolett Ágnes: 50 évvel ezelőtt megtaláltam az élethivatásomat – Interjú Prof. Dr. Blaskó Béla ny. r. vezérőrnagy, egyetemi tanár, professor emeritusszal, a Rendőrtiszti Főiskola 1997–2005 között regnáló főigazgatójával

mellé, és aki mára már a fiatal, feltörekvő büntetőjogász generáció egyik ismert és elismert tagjává válva figyelemre méltóan műveli a büntetőjog elméletét. Ő Madai Sándor docens úr.

Zenekarban is játszott, ha jól tudom. Milyen hangszeren?

Zongorán és gitáron játszva szórakoztattam a nagyérdeműt az életem azon korszakában, amikor derékig érő haját viseltem. Rendőrként pedig tagja voltam a hosszú évekig működő tábournoki kórusnak is.

Hogyan látja magát tíz év múlva?

Harminc kilogrammal könnyebbnek. Fiatalokkal ülök majd egy szép Cessnában, és olvasgatom a Büntető Törvénykönyv legújabb módosítását, ha pedig kérdésük van, remélem, tudok még rá válaszolni.